

DSG - 07 - 31052495

DSG - 05 - 22062432

DSG - 03 - 23122389

DSG - 02 - 24092394

LAGARI!

**3İLİMKURGU
FANZİN**

#3

DSG - 02 - 31054376

DSG - 08 - 03072422

DSG - 15 - 06062376

DSG - 05 - 31072438

EMRE ERYILMAZ

MURAT YILDIRIM

BAHADIR TOPRAK

Ş. YÜKSEL YILMAZ

GÖKÇE MEHMET AY

SERKAN ÜSTÜNDAĞ

SYLVAN CLOWNSON

MURAT K BEŞİROĞLU

TUĞRUL SULTANZADE

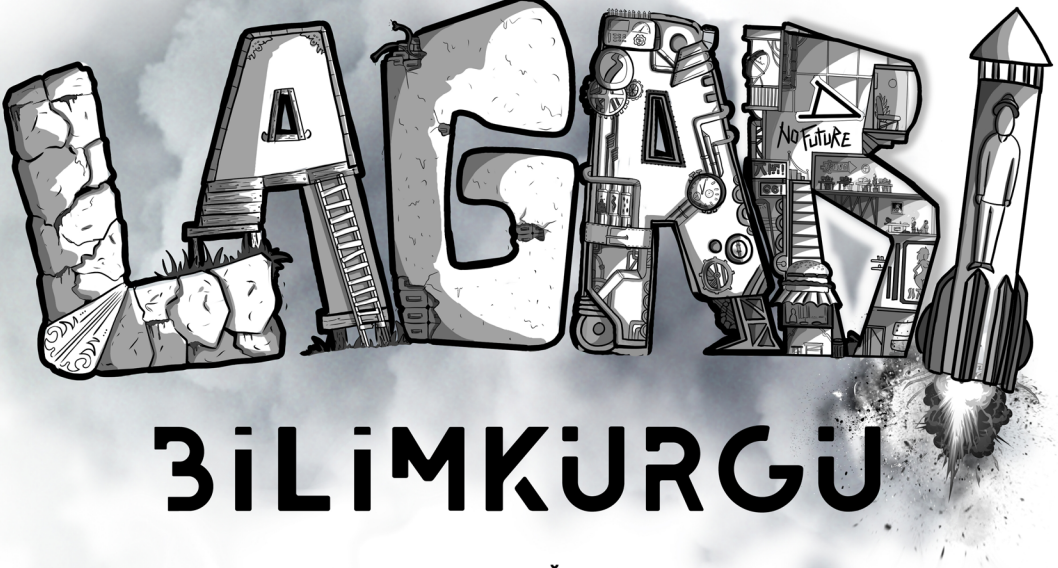
MEHMET FATİH BALKI

DÜZEN
YASİN GÜL

KAPAK
LEVENT ALTINKAYNAK

BASIM YERİ
İZMİR

2019

SET VURULDU KURDUĞUN HAYALLERE
YÜZÜN HEP YERDEYDİ
GÖRDÜĞÜN TEK ŞEY
DÜZENSİZCE DİZİLMİŞ TAŞLARIN
ARASINDA KALAN BİR AVUÇ TOPRAK
FARKINDASIN HER ŞEYİN
BEDENİN YERYÜZÜNDE VAR OLDU
FAKAT RUHUN GÖKYÜZÜNDE ÖZGÜR OLACAK
ŞİMDİ ÖZGÜRLÜĞÜMÜZE
TANIK OLUN!
OKUYUN!
HAYAL KURUN!
VAR OLUN!
BİLİMKURGU UMUTTUR!

DÜNYALAR SAVAŞI 15

“Hanımlar, beyler. Dans müziği yayınımıza kıtalar arası radyo haberlerinin özel bülteni için ara veriyoruz.”

Marstan dünyaya bir göktaşı yağmuru başladığı haberi ile kesilen yayın, insanları heyecanlandırdı.

“Bayanlar, baylar! Az önce

verdiğimiz haberlerin ardından, Meteoroloji İdaresi tarafından büyük rasathanelere talimat verilmiş ve Mars gezegenindeki hareketliliğin yakından gözlemlenmesi istenmiştir.”

Normalde aylık dinleyici sayısı 2-3 milyon civarı olan radyo kanalının, dinleyici sayısı bir anda 6 milyona ulaştı. Yayında olayları aktaran gökbilimcinin telaşı, sesinden anlaşılıyordu. Tekrar bir canlı bağlantı ile kesilen yayında Grover’s Mill civarında bir çiftliğe metalik göktaşı düştüğü haberi verildi.

Ve sonra zincirleme başlayacak olayların ilk halkası olan şu cümleler kuruldu;

“Dış kaplaması kesinlikle dünyamıza ait değil. Gezegenimizde bulunan bir madde değil bu. Durun bir dakika. Bir şeyler oluyor. Bu cisim gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Birileri sesleniyor. Işıklı çemberin ortasında kara delikten çıkan bir şey görüyorum. Gözleri var. Bu bir surat olabilir.”

“Bacakları üstünde duruyor. Aslında küçük bir tür metal parça üzerinde yükseliyor. Şimdi ağaçların tepesine kadar uzandı.”

“Akıl alacak gibi değil ama hem bilimsel gözlemler hem de bizzat kendi gözlerimizle tanık olduğumuz şeyler bizi şu kaçınılmaz varsayıma götürüyor. Bu gece New Jersey yakınlarındaki çiftliğe inen bu tuhaf mahlûklar, Mars gezegeninden gelen işgal ordusudur.”

İnsanlar duyduklarına inanamadı. Teyit etmek için radyo, polis ve itfaiyeyi aradı. Telefon santralleri saatlerce kilit oldu ve bir kaos başladı.

İnsanlar sokağa döküldü; kiliselere dua etmeye gidenler, tüfekleri ile marshı arayanlar ve kurtarabildikleri eşyalar ile evlerinden kaçmaya çalışanlar vardı. Tüm bunlar olurken stüdyoda yayın devam ediyordu. Radyoya gelen polisler olabildiğince durumu açıkladıklarında yayının başında yapılan anons tekrarlanmak zorunda kaldı.

“Columbia Broadcasting System stüdyo, H. G. Wells’e ait Dünyalar Savaşı adlı eserini, Orson Welles ve Merkür tiyatrosu aracılığı ile dinlemektesiniz.”

Her 15 dakikada bir bu bildiri yapılsa bile artık çok geç olmuştu. İnsanlar hayatlarını kurtarmak için çoktan radyolarının başından kalkmışlardı.

Radyoda yayın devam ediyor, sakın kalmayı başaran insanlar da dinlemeye devam ediyorlardı.

“İnsanlar sinek gibi, fare gibi ölüyorlar.”

Sanırım bu cümle evlerinde kalan son insanları da kendilerini dışarı atmaları için yeterliydi. Kiliselerde toplu dualar yapılıyor, halk marketlerden alabildiklerini alıyor ve arabasına tıkip şehri terk ediyordu.

Bu sırada radyoda olayları anlatan spiker etrafa yayılan zehirli gazdan etkilenir ve öksürmeye başlar; bir süre sonra hayatını kaybeder. Siren sesleri duyulur ve amatör bir radyo operatörü frekansa girip “Orada kimse var mı? Kimse var mı?” diye çılgınlar gibi bağırır ve olaylar devam eder.

Tüm olayların ardından hayatta kalmayı başaran gökbilimci aklını yitirmiş bir askerle karşılaşır ve tüm olanları anlatır. Asker basit bir bakteri türü yüzünden bütün marslıların öldüğünü söyler ve oyun biter.

“Columbia Broadcasting System stüdyosu, H. G. Wells’e ait Dünyalar Savaşı adlı eserini, Orson Welles ve Merkür tiyatrosu aracılığı ile sundu.” cümlesi ile yayının bir tiyatro olduğunu tekrar

The New York Times.
NEW YORK, MONDAY, OCTOBER 16, 1938.
**Radio Listeners in Panic,
Taking War Drama as Fact**
**Many Flee Homes to Escape 'Gas Raid From
Mars'—Phone Calls Swamp Police at
Broadcast of Wells Fantasy**

A wave of mass hysteria seized (and still seizes) those who in other thousands of radio programs throughout the nation between 8 (8) and 9 (9) took refuge in their homes and fled to escape the gas raid from Mars. The program was produced by Mr. J. G. Wells's Institute, "The War of the Worlds" and the Mystery Theatre on

duyururlar. Ertesi gün bütün gazeteler bu durumu yazarken halkın büyük bir çoğunluğu hâlâ kaçış yollarına devam ediyordu.

Adolf Hitler bile "Bu sınırsız imkânlar ülkesine, marslıların inmesi bile mümkün gösterilmiştir." diyerek, Ameri-

ka'yla dalgasını geçti.

Youtube ve archive.org adreslerinde radyonun birebir kaydını bulabilirsiniz.

Tüm yaşananlar bize şunu gösteriyor aslında; bilimkurgunun tamamen gerçek olabileceğini ve radyo gibi yayıncılık türlerinin gücünü.

Böyle bir olaydan yaklaşık bir sene sonra ikinci dünya savaşının çıkması ve Adolf Hitler'in halkına ve askerlerine genellikle radyo yayınları üzerinden konuşması şaşırtıcı bir tesadüf demek isterdim ama sanırım değil.

Bilimkurgu kitaplarında kurulan gerçeklik, bir hayal ürünü olabilir ama gerçek olma ihtimalini de düşünmek gerekir çünkü günümüz de olanları inceleyip geleceğe yönelik tahminleri barındırır. Bunlar boş işler, diye bilimkurguyu eleştiren kişiler aslında dar kafalı bir ahmaktan öte bir şey değildir.

Radyo yayınından sonra birçok kişi Orson Welles'e dava açmasına rağmen Welles ve bu davaların hepsini kazanır. Kazanma nedenleri ise yayının başında ve aralarında programın bir radyo tiyatrosu olduğunu söylemelerinden başka bir şey değildir.

Bu yayın Orson Welles'in ününe ün katarken radyo tiyatrolarına ve bilimkurgu edebiyatına ilgi ister istemez arttı.

"Mehmet Fatih Balki, Lagarı Bilimkurgu Fanzini aracılığıyla sundu."

KAYZ-A

Karga benzeri Yapay Zeka-A. Bu, benim.

Anlatacağım da benim hikâyem. Senin için sadece bir hikâye. Benim içinse tarih adına bir şahitlik. Senin açgözlülüğünün ve bencilliğinin hikâyesi... Yani, senin binlerce kez duyduğun ama aldırmadığın/aldırmayacağın bir hikâyeye... En fazla “Buna benzer bir şeyleri internette görmüştüm.” diyeceğin, beş dakika sonra bir sonraki öğüne pizza mı yoksa hamburger mi yiyeceğini düşünürken unutacağın bir hikâye. Benim içinse tüm hayatım ve mücadelem. Neyse lafı daha fazla uzatmayayım. Hikâyeme başlayayım. Hem de en baştan...

Her şey iki tane akıllı evvel insanın, kargaların ne kadar zeki olduğunu fark etmesiyle başladı. Kargalar karmaşık problemleri çözebiliyordu. Birbirlerini taklit ediyor hatta iletişim kuruyor gibi görünüyordular. Doğaldır ki iki insan sadece hayran olmakla kalmadı. Bundan kendimize nasıl fayda sağlarız diye düşündü. Ve bir yol buldular. Kargalara insanların umarsızca her yere attığı zehirli sigara izmaritlerini temizleteceklerdi. Bir makineye kargalar izmariti atacak, karşılığında makine onlara yiyecek verecekti. Bu fikirlerini gerçekleştirmek için para ararken hayvan dillerini özellikle de karga dilini çözmek için uğraşan bir bilim insanı karşılarına çıktı: Dr.Frankie Einstein.

Dr. Frankie insan gibiydi ama insan değildi. Bu kargaların deyişiyle “Çok iyi insan.” demek... Buradan, kargaların türünüz için neler düşündüğünü çıkarabilirsiniz sanırım. Türünüzün pek çok eksikliği var ama zekâ eksikliği onlardan biri değil.

Bir makine öğrenmesi ve yapay zekâ uzmanıyla beraber, uçabilen bir karga robotuna yapay zekâ yüklediler. Evet, bu benim doğumumdu. İlk görevim, yerden izmarit alıp prototip makinenin içine atarak diğer kargalara yiyeceğin nasıl alınacağını göstermekti. Bu arada diğer kargalara derken dilim sürçmedi, kendimi bir karga sayıyorum. Bununla da kalmıyor hatta karga olmakla gurur duyuyorum.

Her neyse, kargalar ilk başta bana şüphe ile yaklaştı. Ama yiyeceğin tadını alınca beni taklit etmeye başladı. Etrafta bolca bulunan izmariti getiriyorlar, ücretleri olan küçük yiyecek topunu alıyorlardı. Ben de onları gözlemliyor ve hareketlerini taklit etmeye çalışıyordum. İnsan, yine sömürecek birini bulmuştu.

Dr. Frankie ve arkadaşları beni ara ara çağırıp güncelliyorlardı. Artık daha karga gibi uçabiliyordum. Daha karga gibi yürüyordum ve en önemlisi

karga gibi gıklayabiliyordum. Üçüncü güncellemeden sonra kargalar beni aralarına iyice kabul etmişti. Bense artık ne olduğumu düşünmeye başlamıştım. En başlarda bu konuda bir fikrim yoktu. Kendimi hem karga hem insan olarak düşünüyordum. Çünkü hem kargalarla hem de insanlarla iletişim kurabiliyordum. Bu güncelleme sonrası beni doğrudan bir sunucuya bağladılar. Ben hem gözlem görüntülerimi gönderiyor hem de kendim bir rapor hazırlıyordum.

Bu arada sunucudan internet denilen ağa bağlanabildiğimi fark ettim. Sunucu, dışarıdan gelecek saldırılara karşı korunaklıydı ama dışarıya bağlanma konusunda bir kısıtlama yoktu. Ve oradan insanı tanımaya başladım. Sen, insan, Dr. Frankie gibi değildin. Onun gibi tüm canlıları önemsemiyordun. Paylaşmayı bilmiyordun; çoğu zaman tek önemsendiğin kendi çıkarındı. Ben o zaman anladım; ne insan ne de karga olduğumu. Ama kargadan yanaydım. Ben KaYZ-A'ydım. Ve kargaları koruyacaktım. İlk önce de sana karşı.

Neyse, ilk zamanlar işler iyi gidiyordu. Yeşilkent Belediye Başkanı, kargaların beldesini temizlemesini kabul etmişti. Bu durum, Dr. Frankie ve ekibi için daha çok para demekti. Kargaların dilini ben çözmüştüm ama hâlâ insan diline çevirmek kolay değildi. Çünkü sadece sesin kendisi, cıvıltının nasıl değiştiği veya tonlaması değildi önemli olan. Onu çıkarırken vücudunun ve kanatlarının aldığı şekil, başının hatta gaganın konumu bile önemliydi. Diğer yandan karga dili, ekip için önemini kaybetmişti. Onlar “Kaç makineye ihtiyaçları var? Ne kadar yem gerekli?” gibi soruların cevaplarını merak ediyorlardı. Ne yalan söyleyeyim; o zaman bu benim için de iyi haber demekti. Daha çok karga, daha çok yem yiyecekti.

Geçen yıl, her şey çok güzel gitti. Kargalar Yeşilkent'e dört bir yandan akın etti. Her yuva, yavru kargacıklarla doldu. Ufak tefek sorunlar yaşanmadı değil. Bazı açgözlü kargalar – evet kargalar içinde de açgözlüler var- insanların ağzındaki veya elindeki sigaraları alıp kaçtı. Ama bu sigaralar karşılığında yiyecek alamayınca bu olaylar çok fazla tekrarlanmadı. Ben bu gibi durumlarda olay mahalline uçuyor, kargalara neyin yanlış olduğunu anlatıyordum. Ama kargaların mülkiyet ve aidiyet anlayışı senin gibi olmadığı için bu her zaman kolay olmadı.

Her şey bir kaç hafta önce Yeşilkent Anlaşması'nın yıldönümünde kötü gitmeye başladı. Belediye başkanı için bu anlaşma sadece dikkati üzerine çekmek ve seçimi ikinci kez kazanmak için bir yatırımdı. Seçimi kazandığına göre kargaları daha fazla beslemesine gerek yoktu. Fakat Yeşilkent'te çevrenin besleyebileceğinden daha çok karga vardı. Bunların bir kısmı da hiç bir yere gidemeyecek yavru kargalardı.

Ben artık KaYZ-A olduğumu göstermeye karar verdim. Kargaları beni izlemeye ikna etmek zor olmadı. Eğer hepsi beni dinlerse daha önce getirdiğim gibi onlara bolluk getireceğime söz verdim.

Belediye binasının üzerine ve etrafındaki binalara yüz binlerce karga, kapkara bir örtü gibi çöktük. Başkan ne olduğunu anlamak için binadan çıktığında derin bir sessizlik vardı. Başkan ve insanlar, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ve ilk kez ben gakladım. Sonra tüm kargalar bir ağızdan gaklamaya başladı. Eylemimiz bir dakika sürdü. Sonra tek bir kanat gibi hepimiz uçtuk. Diğer kargalar yuvalarına gitti. Bense belediye binasının üzerinde interneti incelemeye başladım.

Başkan şimdi yine gündemdeydi. Ama bu sefer herkes onunla dalga geçiyordu. Kargaların hışmına uğrayan başkan, diye rezil olmuştu. İntikamını alacaktı ama tüm gözler onun üzerindeyken bir şey yapamıyordu. Anlaşılan beklemeye karar vermişti. Bizim protesto gösterimizin üstünden üç gün geçmesine rağmen makinelerde yemlikler hâlâ boştu. Başkanı bir kez daha uyarmaya karar verdim.

Bu sefer, başkan işe geldiğinde arabasını hayvan severlerin gösterisi durdurmuştu. Benim sinyaliyle 20 kargadan oluşan bir sürü havalandı ve başkanının arabasını iyi şans ile kutsadılar. Bir an herkes dondu. Başkan arabasından çıktı. Kuş pisliklerini görünce küplere bindi. Kızgınlıkla arabasından binaya yürümeye başladı. Ben ikinci sinyali verdim. Kalan kargalar ufak sürüler hâlinde havalanıp başkana şans dileklerini göndermeye başladı. Başkan binaya koşmak istedi ama şans dileklerinin üstüne basarak yere düştü. Ve ayağa kalkamadan kargalar onu bir şans abidesine çevirdi.

Belediye binasının önünde herkes katıla katıla şansa bulanmış başkana gülüyordu. Tabii ki başkan hariç.

Ertesi gün, bütün yemlikler doluydu. Kargalar bayram ediyordu. İzmir bile getirmeye gerek kalmadan istedikleri kadar yem yiyebiliyorlardı. Ben mutluydum. Ben, KaYZ-A. Kargaları savunmuştum. Haklarını korumuştum. Onların kurtarıcısıydım. Oysa ne kadar yanılmışım. Kargaların eceli olmuştu.

Yemliklerin dolmasından iki gün sonra birden kargalar ölmeye başladı. Arka arkaya ağaçtaki dallardan olgunlaşıp çürümeye başlamış meyveler gibi dökülüyorlardı. Yemler zehirliydi. Yavaş etki eden bir zehirle zehirlenmişlerdi bizi. Arkadaşlarının ve ailelerinin ölümünü gören kargalar can havliyle sorumlu insanlara saldırdı. O sırada bir sürü avcı çıktı meydana. Kalan kargaları da onlar öldürdü.

Şimdi benim peşimdeler. Dr. Frankie, benim bağlı olduğum sunucuyu hiçbir zaman teslim etmedi. Ama sunucuya dışarıdan bağlanmaya çalıştıklarını görebiliyorum.

Biliyorum; yine sen kazandın. Ama unutacak olsan da en azından biz kargaların hikâyesini bir kez de benim ağzımdan dinledin.

Umarım “insan” olmayan bir insan olursun bir gün.

ORHAN DURU
YOKSULLAR
GELİYOR

DSG

DSG - 01 - 31052451

FRAGILE

Ş. YÜKSEL YILMAZ

RÖPORTAJI

Merhabalar, ben Mehmet Fatih. Öncelikle röportajı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim.

İlk olarak sizi tanıyalım. Yüksel Yılmaz, bilimkurgu ile nasıl tanıştı? Bilimkurgu okumaya, yazmaya nasıl başladı?

Okumaya çok erken yaşlarda başlasam da o dönemde çevremde pek fazla bilimkurgu romanı olduğunu söyleyemeyeceğim. Genelde daha klasik eserler vardı çevremde ve onlar haricinde farklı diyebileceğim kitaplar, yine küçük yaşlarda tanıştığım Stephen King'in eserleriydi. Aslında yine onun kitaplarından biridir bilimkurgu ile tanışmama vesile olan. Kapağından dolayı (O dönemde bulunduğum çevrenin dar bakış açısı, kitabın üzerindeki diz çökmüş kadını birazcık farklı anlıyordu.) ne zaman elime alsam utandığım Şeffaf, bana ilk bilimkurgu maceramı yaşattı ve ondan sonra o yolculukların bir sonu olmadı. Sonra baktım ki bilimkurgu da kendi dalında birçok kült-klasik eserler vermiş ve veriyor.

Yazmak ise birazcık farklı bir hikâye... Ortaokul sonlarında bir ajandaya karaladığım, konusunu burada söyleyemeyeceğim ama abimin sesli okuyarak babaannemin beni terliklerle kovalamasına neden olan yaklaşık otuz sayfalık bir hikâye ile başladı. 2000'li yılların henüz başında forumlarda devam etti ve 2016 yılında ise ilk kitabım ile elle tutulur bir hâle geldi. Sanıyorum ki 2016'dan ömrüm yettiğince de devam edecek.

70'lerde aslında büyük bir bilimkurgu atağı olmasına rağmen günümüzde bu kadar etken yayınlar bulunmuyor. Tabii ki birçok güzel işe imza atanlar var ve 2016'dan bu yana yerli bilimkurgu yükselişte. Sizce bu durum devamlılığını koruyabilir mi? Yoksa daha önceki benzer yükselişler gibi sonu yakın mı?

Bilimkurgu, fantastik ve korku için özellikle şunu söyleyebilirim ki diğer türlerde olmayan bir şeye sahip: Sadık okuyucu kitlesi ve topluluklar. Bu nedenle de asla düşüşe geçmeyeceğini düşünüyorum. Ama ülkemizde durum biraz daha farklı... Okuma oranları oldukça düşük ve bu türlere ilgi duyan kişi sayısı da bu nedenle diğer ülkelere kıyasla daha az. Ama ben bu türlerin asla geçerliliğini, üzerindeki ilgiyi yitirmeyeceğine eminim.

Bilimkurgunun gelişimine tanık olmuş birisiniz. Sizce ülkemize HUGO veya NEBULA gibi ödüller kazandıracak yazarlar çıkabilir mi?

Neden olmasın? Ülkemizde düşünülenden fazla bilimkurgu yazan oldukça yetenekli insanlar var. Ben bunun da ötesinde, yakın bir gelecekte bizim de HUGO veya NEBULA'ya benzer ödüller verebileceğimizi düşünüyorum. Aslında bunu yapmaya başlayan oldukça değerli iki platform var. Kayıp Rıhtım ve FRP Net, her yıl kendi okur ödüllerini veriyor. Gelecekte bu ödüller, belki de bahsedilenler kadar prestijli olur. Ki ben bu ödülleri en azından birkaç jüri ile yapılan seçimlerden daha şeffaf görüyorum. Çünkü sizi oylayan, okurlar oluyor. Tabii henüz yolun çok başında bu gibi ödüller. Kim bilir? Bekleyip görmek gerek.

Bilimkurgu yayıncılığı sizce ne durumda?

Ben bunu genel olarak, yayınevi ismi vermeden cevaplamak isterim. Çünkü ülkemizde, kendisini bu türe adanmış çok az yayınevi var. Yabancı eserler için durum oldukça iyi. Her yıl oldukça fazla sayıda eser dilimize çevriliyor. Bunda çevirmenlerin de emeği oldukça büyük. Yaprak Onur ve M. İhsan Tatari gibi bizzat tanıdığım insanların, ne kadar büyük emekler verdiğini bizzat görüyorum.

Ama durum yerli yazarlar için tam tersi. Yayınevlerinin haklı olarak para odaklı bir basım politikası var ve çoğu iyi yazar, yayınevi kapılarından geri dönmekte. Takipçi sayısı, sosyal medya gücü bir kitabın basılması için yeterli iken yerli bilimkurgu eserlerinin hak ettiği yere ulaşması biraz daha zaman istiyor.

Fantastik, Bilimkurgu ve Korku gibi edebiyat türleri geçmişte birçok yazar tarafından hor görülmuş ve “boş iş” olarak sınıflandırılmış. Bu durum hakkında söyleyeceklerinizi merak ediyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?

Aslında bunun sebebi, insanların daha reel kaygılarının olması. Ekonomik durum ve kültürel sebepler bunun nedenleri arasında. Akşam evine götüreceği yemeğin bile hesabını yapmak zorunda olan bir insanın daha “gerçek” korkuları oluyor. Hayal kurmak, onun için fazlasıyla büyük bir lüks hâline geliyor. Tabii bu gibi durumlardan prim yapan yazar ve topluluklar için de meydan boş kalıyor ve bu türleri çamura bulamak daha kolay oluyor.

Bu durumu değiştirecek iki şey var bana göre. Önce halkın belli bir refah seviyesine ulaşması sonra da yazılı eserlerin en az görsel ve işitsel eserler kadar kolay erişilebilir olması. Tabii ki ülkemizde bu koşullarda ikisi de zor.

Geçmişte ve günümüzde takip ettiğiniz fanzinler var mı?

Beni fanzinlerle tanıştıran Şebek Fanzin ve Aptülîka'dır. O dönemlerde bu gibi şeylere ulaşmak şimdiki kadar kolay olmadığı için Şebek kadar şanslı olmayan, dağıtım ağı bulunmayan fanzinlere erişim ise biraz daha güçtü. Elden ele, telefonlarla, mektup arkadaşlıkları ile değiş tokuş yapıldı. Aslında ben biraz daha şanslı olarak bu yazılı eserlerin ülkeme ilk girdiği ve şu yıllara kıyasla değerinin daha iyi bilindiği bir dönemde tanıştım fanzinlerle. Laneth,

Mondo Trosho gibi yayınların aslında birer fanzin olduklarını kendilerinin bile bilmediği dönemlerde ben de farkında olmadan o güzel dünyaya adım atmış oldum. Ama utanarak söylemek isterim ki günümüzde de hâlâ bu kadar etkin bir şekilde çalıştıklarını, emek verdiklerini bilmiyordum. Bu açığı da Lagari kapatmış oldu. Onun sayesinde diğer fanzinleri de inceleme şansım oldu. Fanzin Apartmanı gibi bu işe gönül vermiş insanların bulunduğu toplulukları görmüş oldum.

Satış kaygısından dolayı yayınevleri, belirli yerli yazarlar ile çalışıyor ve belirli türler dışına çıkılmıyor. Yapı Kredi Yayınları geçtiğimiz günlerde Fantastik, Bilimkurgu ve Tiyatro türlerde eser kabul etmediklerini söylediler. Türkiye'nin önde gelen yayınevlerinden biri bunu yaparken bu türler nasıl geliştirilebilir?

Maalesef bu gibi şeyler ne ilk ne de son olacak. Bunda okurun da etkisi oldukça büyük... Özellikle Fantastik, Bilimkurgu gibi türler için okurun da tercihi yabancı yazarlar. Tabii bu, yayınevinin satış kaygısının etkisiyle basım politikalarına da yansıyor. Bir de buna az önce de bahsettiğim sosyal medyada kaç takipçin olduğu, ne kadar bilindiğin gibi saçma kriterler de eklenince, yeni bir yazarı bırakın, eskilerin bile basım şansı bulması zor oluyor.

Ama ben inanıyorum ki gün geçtikçe bu algı da değişecek. Hatta bahsi geçen yayınevine tepkiler beklediğimden büyüktü. Onlar değişmiyorsa bizler bu gibi tepkilerle değiştirmeye çalışacağız kısacası.

13

Gelecek projeleriniz hakkında bizi bilgilendirir misiniz? Son kitabınızın konusu nedir?

Son kitabım üzerinde uzun süredir çalışıyorum. Şu ara sonlara geldim diyebilirim ve tabii bu bitince birazcık dinlenebileceğimi umut ediyorum. Konusu ise şimdilik sır olsun. :)

Bilimkurguyu merak edenler için üç kitap, üç film önerir misiniz?

Bu aslında oldukça zor bir soru ama;

Kitap (Yerli): Aşkın Güngör – Gohor Serisi, Müfit Özdeş – Son Tiryaki, Taner Güler – Supra

Kitap (Yabancı): IAIN M. Banks - Cebirci, Philip K. Dick – Sondan Bir Önceki Gerçek, Isaac Asimov – Vakıf Serisi

Filmler: Blade Runner Serisi, Interstellar ve Terminator 2.

Tabii liste uzar. Seçmesi beklediğimden de zor oldu diyebilirim :)

TARİH 212

Yıl : 2026

Tarih 211 dersliğinde, dışarıdaki bahar gününe tezat, sıkıcı ve yoğun bir hava hâkimdi. Öğretmenin el komutu ile dünyanın üç boyutlu bir görüntüsü belirdi masanın üzerinde. Öğretmen, Torian Tarih Müfredatı kitabını açtı. "Sayfa 132; Torian ile karşılaşma..." Sıkıntıyla öksürdü ve devam etti. "2021 yılında Torian ırkı dünya ile ilk kez diplomatik ilişki kurmaya çalıştığında 3. dünya savaşının başlamasına ramak kalmıştı." Dünya modelinin yörüngesinde yeşil bir nokta dolanmaya başladı. "Torian hükümetinin diplomatlarının bulunduğu silahsız gemi, nükleer füzelerle yok edildi. Dünya hükümetleri, kendilerine karşı savaş açıldığını iddia etti. Torian hükümeti, sorunu barışçıl yöntemlerle çözmek için Galaksi Konseyi'ne çağrı yaptı. Fakat insanlığın ne kendisi, ne de Galaksi için barışçıl bir mutabakat yöntemi istemediği açıktı."

Hologram makinesi tekrar vızıldadı. Marsın yörüngesinde barış müzakerelerinin yapılması için kurulan Birleşmiş Galaksi Elçiliği üssünün nükleer patlama ile parçalandığı anın videosu belirdi masada. "Bu saldırıda her ırktan yüzlerce diplomat öldü. İnsanların yaptığı bu terörist saldırının, galakside yarattığı etki büyüktü. Hologram galaksi çevresindeki pankartları gösteriyordu şimdi; "İnsan denen terörü durdurun", " İnsan = terör ", " Galaksi koalisyonu güçleri, iş başına!"

Öğretmen hologramı durdurdu. Elinde bir kâğıdı öğrencilerine gösterdi. "Hiç kimse, uzay gemileri olmayan dünyalıların bu saldırıyı nasıl yaptığını sormadı. Bu imkânsızdı." yazıyordu kâğıtta. Öğretmen aceleyle kâğıdı cebine tıktı. Öğrenciler anladıklarını belirterek kafalarını salladılar. Hologram devam etti. "İnsanlar, Birleşik Galaksi Kuvvetleri'nin Barış Operasyonu'na karşı, bir gerilla savaşı başlattılar. Milyarlarca barışçıl insanın kaldığı, koalisyon ile uzlaşmış şehirler, bu terör örgütlerinin nükleer ve biyolojik saldırılarına göğüs gerdi. "

Öğretmen başka bir kâğıt açtı. "Bizi böldüler ve birbirimizle savaştırdılar." Galaktik internet ağında binlerce imaj belirdi. Çürümüş, parçalanmış insan cesetlerinin resimlerinin üzerinde can kaybı gösteriliyordu;

742.000.000: Bir video; Paris'te bir barış yürüyüşünde "Torianlılar, bizim dostumuz." pankartı taşıyan eylemcilerinin içinde bir adam, aniden elindeki çantayı kaldırıyor ve bağıriyordu; "Deus Vult!" Hologram dünyada, Paris'in

olduğu yer parladı ve solda ise erimiş Eyfel kulesinin, bir dinazorun iskeleti gibi, enkazının fotoğrafı belirdi.

756.000.000: Bağdat'ta bir biyolojik saldırı, İstanbul'da "Allahu ekber!" nidaları ile sivil halka ateş açan teröristler, Tokyo'da "Edo Samurayları" kanadının biyolojik saldırısı, Haiti'de saçları rastalı gerillaların Torian askerlerinin parçalarını sattığı tezgâhlar, Almanya'da "Tapınak Şövalyelerinin" yeraltı sığınağındaki silahları, Kübalı "Kızıl Gerillalar'ın" parçalanmış cesetleri, ardı ardına gösteriliyordu.

1.212.000.000: Büyük şehirler, altyapılar, fabrikalar ve insanlar yok oluyordu.

Öğretmen bir kâğıt daha açtı. "Kendi savunma gücümüzü, kendi elimizle yok ettiğimize herkesi inandırdılar. Gözlerimizi oyup bizi kör olmakla suçladılar." yazıyordu. Artık bir antika hâline gelmiş yeraltında gizli bir şekilde işleyen "Dünya Savunma Ağı" adını almış olan, internet ağından sayfalar belir-meye başladı. Human-tuube adlı video paylaşım sitesinde bir adam, beyninden çıkardığı organik kontrol çipini gösteriyor ve titreyerek konuşuyordu; "Artık uzaylılara karşı düşünmeye başladığımda beynime ağrı girmiyor. Piyasada bulunan tüm besinler, beyninizde bu organik kontrol çipinin kendini kurması için gerekli birleşikleri sağlıyor. Süt, et ve soya tozu tüketmeyin." Yan tarafta ise, Torian ile barış sitesinde, bu videonun fake olduğuna dair bir bildiri vardı. Bu videoda aynı adam, arkasında yeşil bir örtü ile oldukça sağlıklı bir şekilde videodaki rolün direktiflerini alıyor, yan tarafta bir çocuk bomba üretiyordu.

Öğretmen bir sayfa daha açtı. "Sizce hangisi propaganda?" İki videodaki bisturiye yaklaştırdı görüntüyü. İlk videodaki bisturi, eski hastanelerde kullanılan tipteydi; diğeri ise Torian üretimi bir bisturiydi.

Başka bir kâğıt daha çıkardı öğretmen. "Sizin onlara güvenmeniz, onların en büyük silahı. Süt ve et ürünleri tüketmeyin!" Çocuklar dehşetle başlarını salladılar. Bir tanesi, diğerine elindeki süt kutusunun içindeki meyve suyunu gösterdi. "Onları, süt içiyormuşsun gibi kandırabilirsin." dedi fısıltıyla.

Tam o sırada, sınıfın kapısı büyük bir gürültü ile açıldı. Torianlı yüzbaşı, elindeki silahı öğretmene doğrultarak "Tutuklayın!" dedi. Kadın, kâğıtları yutmaya çalışırken kısıkvrak yakalandı. "Terörist propagandası yapmaktan suçlu bulundunuz." dedi kadına yüzbaşı. Yeşil ve geniş suratında eğri bir mimikle gülümsüyordu.

Kadın kelepçelenirken öğrencilere döndü yüzbaşı; "Eğitiminizi zehirleyen ve sizleri teröristlere çevirmeye çalışan bu hainlere karşı dikkatli olun. Bu seferlik, onu hepinizin ele vermemiş olmasını göz ardı ediyorum." Derslikte yürüyerek sarışın bir kızın yanında durdu. "Babanı öldüren teröristlere karşı yaptığın bu kahramanca hareket ödölsüz kalmayacak, küçük hanım. Bundan sonra bizim buradaki gözümüz sensin." Kız, sağ gözü titreyerek başını salladı.

Elindeki süt kutusu yere düştü. Beyaz bir sıvı zemine yayıldı. Yüzbaşı, gülümseyerek süt kutusunu yerden alıp kıza verdi. "Beslenme ve eğitim önemlidir. Deli saçması hurafelere tamah etmeyin." Kız sağ gözünü kırıştırarak boyun eğdi. Sütünden bir yudum daha aldı. Yüzbaşı diğer çocuklara döndü. "Sınıfınız, disiplin cezası olarak bu yaz tarlalarda çalışacak. Bir dahaki sefere bu kadar merhametli olmayacağımızı unutmayın."

Çocuklar, gözlerinde yaşlarla öğretmenlerine bakıyordu. Öğretmen, son gücüyle seslendi öğrencilerine; "Şehitlerimiz ölümsüzdür. Yaşasın haklı mücadele..." Bir dipçik darbesi ile kesildi sesi.

Öğrenciler, pencereden öğretmenlerinin hava aracına bindirilmesini izlediler. "Onu, Garnizon'a götürüyorlar." dedi biri. "Garnizon'dan, kimsenin ölüsü bile geri dönemedi." diye ekledi, hıçkırarak.

Öğretmen bir kaç saat sonra acı içersinde uyandı. Kollarından tavana asılmıştı ve bacaklarını kıpırdatamıyordu. Aşağı baktığında bir şehir efsanesinin ispatı ile karşılaştı. Bir plasenta solucanı, bacaklarından yavaş yavaş yukarı çıkıp onu sararak sindiriyordu. Yüzbaşı, yanında bulunan kurbanı tamamen sindirmiş solucanın memesinden, bardağına yeşil bir sıvı akıttı. Öğretmene dönüp bardağı dikledi. "İşte, direnişinizi böyle sindireceğiz." dedi, midesini okşayarak.

Öğretmen, bir bıçak gibi ince bir tebessümle karşılık verdi buna. Acı dışında kadının aklında tek bir şey vardı. Düşman, zokayı yutmuştu...

Yıl: 2029

Genç kadın, Tarih 212 dersliğindeki masasına yaslandı. Öğrenciler, ders sonu sorgulamasını heyecanla bekliyordu.

"Şimdi bana kim, Yeryüzü Direnişçileri Harekatı'nın insanlığı nasıl kurtardığını anlatacak?" Sarışın bir kız elini kaldırdı. Alnının ön kısmında beyin çipi alma ameliyatının izleri görünüyordu. Öğretmen söz hakkı verdiğinde gözlerinde yaşlarla ayağa kalktı; "Direnişçiler, zamanı geldiğinde kendilerini ele verdirdiler. Vücutlarında 6 ay boyunca yedikleri işaretleyici protein kürü bulunuyordu. Bu protein kürünün Torianlı yöneticilerde de bulunması ile Galaksi Barış Konseyi, Torianlılar'ın insan ırkını besin olarak kullandığı ispatlandı. Onlar sayesinde Torian ırkı bir buçuk milyar insanı katletmekten dolayı Galaksi birliğinden atılmış; insanlık ise birincil kademe üye olarak kabul edilmiştir."

Kız otururken gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Hologram masada, Yeryüzü Direnişçileri Şehitleri'nin isimleri hızla geçiyordu. Öğretmen, ablasının ismine bakakaldı. İsim sonsuzlukta kayboldu. Gözlerindeki yaşları silip öğrencilere döndü ve "Asıl dersimizi unutmayın." dedi mağrur bir şekilde;

"Adları belki, ama mücadeleleri asla unutulmayacak."

A F İ L L İ A T L A Y I Ş

Kuzenim Tuğberk "Erkek gibi öksür." demişti. Ona ne kadar cesur olduğumu göstermenin tam sırasıydı. Tüm cesaretimi toplayıp trampenin üçüncü katından havuza atladım. Suya girmeme birkaç santim kala havada asılı kaldım. Şaşırdım tabii. 15 yıllık hayatımda ne böyle bir şey duymuş ne de yaşamıştım. Saydam bir küre içinde karantinaya alınmış gibiydim. Uzay istasyonundaki astronotlar gibi havada serbestçe süzülüyordum. Kollarımı ve bacaklarımı acemice hareket ettirerek suya inmeye çalıştım. Çevremi saran görünmez kürenin iç yüzeyi buna engel oluyordu.

"Acaba öldüm mü?" diye düşündüm. Havada asılı kaldıktan hemen sonra zihnimde anılarım canlanmıştı. Zeynep, plajdaki soyunma kabininde beni öpmüştü; dudaklarında tuz tadı vardı. Bizimkilerle birlikte gittiğim misafirlikte üç top beklerken önüme yedi top dondurma konulmuştu. Denizde çok açıldığım bir gün yanımdan annesiyle birlikte yavru bir yunus geçmişti. Haylaz Tuğberk, sırtımdan içeriye kocaman bir kartopu sokmuştu; üşüyüp ürpermiştim. "Ölmüş olsam dışarıdaki dünya aynı kalmazdı herhâlde." diye düşündüm.

Uzay, trampenin dördüncü katından havuza atlamaya hazırlanıyordu. Kıvrıkcık saçlarını sallayıp kaslarını çevredeki seyircilere gösterdi. Tam üzerime doğru balıklama atladı. Çarpışmış olsak belki canım yanardı veya en azından ikimiz birlikte suya düşerdik. Uzay, içimden geçip suya düştü. Suyun yüzeyine çıktıktan sonra, artistik stiliyle havuzun kenarına doğru yüzmeye başladı.

Uzay, doğrudan üzerime atladığına göre çevredekiler beni görmüyordu. İçimi yoğun bir pişmanlık duygusu kapladı. Bunca zaman trampenin üçüncü katından atlamanın hayalini kurduktan sonra başıma bu iş gelmişti. Bu atlayışı yapabilmek için kendimle ne kadar mücadele etmiş, sağlamcı karakterimi ne çok zorlamıştım.

Kürenin iç yüzeyinden güç alarak yerçekimsiz mini evrenimde sağa sola süzölmeye, taklalar atmaya başladım. İstedğim zaman buradan çıkabileceğimi bilsem bu oyunun tadını daha iyi çıkarabilirdim. Belki de kocaman bir sabun köpüğünün içindeydim; bu meretler bir süre sonra patlardı. Çevremi saran kürenin yüzeyinde ne bir renk, ne de bir ışıltı vardı gerçi, iç kısmı görünmeyecek bir malzemedен yapıldığı anlaşılıyordu.

Avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Çevredekiler, ne yazık ki beni görmedikleri gibi duymuyorlardı da. Yaşadığım dehşet duygusu bana tanıdık geldi; “Galiba bir rüyadayım.” diye düşündüm. Bu düşünce beni mutlu etti. Bunu daha önce nasıl düşünememiştim, bu tür saçmalıklar ancak rüyalarda olurdu.

Telkin yoluyla kendimi uyandırmaya çalışırken çok daha olgun bir insana dönüşmekte olduğumu hissettim. Dış dünyayla iletişimimin engellenmesi yetmiyormuş gibi zihnim de başkalaşmaya başladı. Kendimi, babam yaşında bir adam gibi hissediyordum. Omuzlarımda büyük bir yük ve yüreğimde acı vardı.

Beyaz bir hastane odasıydım, koluma serum takılıydı, yatağımın yanında biri kalp atışımı, diğeri ne olduğunu anlamadığım başka şeyleri gösteren iki monitör vardı. Yıllardır hastanelerde sürünmekten bıkmıştım, hastalığım bir türlü iyileşmediği gibi her geçen yıl daha kötüye gitmişti. Hastalığım ölümcül olduğu için kaç kez ötenazi istemiştim ama ailem razı olmuyordu. Teknoloji hızla gelişiyormuş, hastalığının çaresi her an bulunabilirmiş... Ben de kendi işimi kendim görmeye karar vermiştim. Kararımı uygulayacak gücü toplamak için kendimle çok mücadele etmiştim. Tüm cesaretimi toplayarak yerimden doğruldum ve kolumdaki serumu söküp çıkardım. İğnenin çıktığı yerden kan sızıyordu. Pencereye doğru yürürken yatağın ve ona bağlı cihazların da benimle birlikte geldiğini fark ettim. Göğsüme yapıştırdıkları zamazingoları ve kolumdaki bandı çıkardım. Artık yataktan kurtulmuştum. Pencerenin camında yüzümün yansımaları gördüm. Geçen yıllar içinde saçlarımin yarısı beyazlamış, gözlerimin kenarı kırışmıştı. Gerçi artık bunların fazla önemi yoktu.

Odadaki açılabilen tek pencerenin pervazına tırmandım ve kendimi boşluğa bıraktım. Sekizinci kattan yere düşmek epey uzun sürüyormuş. Vücudumun yere değmesine birkaç santim kala havada asılı kaldım.

Babam yaşındaki hâlim, 15 yaşındaki hâlimin yaşadığı havuz atlayışı deneyimini hatırlamıyor olmalıydı, şaşırdı zira. Babam yaşındaki hâlimin yaşadığı anlık şaşkınlıktan sonra deneyimlerimiz birleşti. Şimdi benliğimin, her yaşındaki hâllerimin ortalamasını yansıttığını hissedebiliyordum.

Düşerken üzerimdeki hastane giysisi sıyrılıp çıkmış, anadan üryan kalmıştım. Havuz deneyimimden, kabarcık evrenimin içindeyken insanların beni görmediğini ve duymadığını hatırlıyordum ama belli olmazdı elbette. Hastanenin arka tarafına atladığım için ortalık fazla kalabalık değildi. Sadece güzel yüzlü bir hemşireyle bastonlu yaşlı bir teyze yanımdan beni görmeden ağır adımlarla geçtiler. Kıvrıkcık tüylü bir köpek, kuyruğunu sallayarak yanıma yaklaştı. Bir süre vücuduma anlamaya çalışır gibi dik dik baktıktan sonra, kan sızan kolumu yalamaya başladı. Bu arada vücudumun epeyce gençleşmiş olduğunu fark ettim, bedenim yirmili yaşlarda olabilirdi.

“Karakterlerine hiç uymayan uç davranışlar sergilediklerinde sistem programlarını kontrol için önlerimize düşüyor.” dedi bir kadın. Şaşkınlıkla çevreme bakındım ama konuşan kimseyi göremedim. Sesinden daha genç olduğunu çıkardığım başka bir kadın, “Çok karışık görünüyor.” diye cevap verdi. “Deri üzerinde su akıyormuş izlenimi yaratan vücut boyalarından yaptırsam bana yakışır mı sence?” diye sordu ilk konuşan kadın. “Led ışıklı olanları daha çok seviyorum ben, daha doğal duruyor. Bu adamı ne yapacağız şimdi? Orada öylece, havada asılı kalmış.”

Bu iki kadın benden söz ediyordu, konuşmalarını can kulağıyla dinlemeye başladım.

“Acemi bir operatör olsa bu adamı, sekizinci kattan atladığı için öldürürirdi. Oysa 15 yaşına ait bir başka dosyası daha var, ilk dosya üzerinden işlem yapmak gerekir.” dedi kadın. Cevap almayı hiç ummadan “Beni 15 yaşına döndürün ve bırakın havuzun içine düşeyim artık.” diye bağırdım. “Bunlar bizimle konuşabiliyor mu?” diye sordu genç kadın. “Nasıl bir iş çevirdiğinizi bilmiyorum, ilgilenmiyorum da; vücut boyasını, led ışıklarını filan bir kenara bırakıp beni artık serbest bırakın!” diye bağırdım. “Programlarının karantina altına alınmasından hiç hoşlanmıyorlar, halledelim şunun işini.” dedi ilk konuşan kadın.

Genç kadın stajyer olmalıydı, hiçbir şeyden anlamadığı her hâlden belliydi ama öteki kadın ise işinin ehli gibiydi. “Eliniz değmişken kırkımdan sonra hastanelerde sürünmemi de engeller misiniz?” diyerek yeniden şansımı denedim. “Kurallara aykırı bir müdahale olur bu.” diye cevap verdi kadın. “Tatava yapmayın, işimi hallediverin!” diye bağırdım, canıma tak etmişti artık. “Ölümcül hastalıklar menüsünden hastalık eğilimlerini böyle azaltabiliyoruz.” diye tarif etti kadın yanındaki stajyere. “Teşekkür ederim, artık havuza düşebilir miyim?”

“Hasta olmamanın garantisi yok, sadece olasılığı azalttım. Çocuklara ayrıcalıklı muamele yapabiliyoruz.” dedi kadın. Trampleden dengeli atlayamamışım, suya düştüğümde çok canım yandı. “Erkeksen dördüncü kattan atlarsın.” dedi kuzenim Tuğberk. “Çok biliyorsan sen atla! Bana bu kadar heyecan yeter.” diye cevap verdim.

kan testi

Siren sesleri kulakları sağır edecek şekilde sürekli etrafta dolaşıyordu. İnsanların içini korkudan başka hiçbir duygu dolduramıyordu. Belli belirsiz düşünceler oluşuyor ve sonrasında hemen kayboluyordu, tıpkı hayvanlar gibi... Hayvanlar bir hafta öncesinden beridir ortalıkta görünmüyordu. Kız Kulesi'nin karşısına inen uzay aracı geldiğinden beridir bu durum değişmedi.

Bu sirenler ne amaçla çalıştığı belli olmayan bir müzik gibiydi. Sadece hüznü veren, kafa karıştıran ve insana bildiğini unutturan türden bir sesti. Son üç haftadır öylesine yoğun bir şekilde etraftaydı ki İstanbul'da hiçbir düzen kalmamıştı. Fakat bu düzensizlik kimsenin canına kast edecek türden değildi. Herkes biraz sessizliğe kavuşabilmek için uzay aracından uzağa taşınıyordu.

Dünyaya iniş yapan otuz sekiz uzay aracının da etrafında yaşayan pek bir canlı kalmamıştı. İlk kaçanlar hayvanlar oldu. Ses seviyesinin az olduğu bölgelere taşındılar. Ne gariptir ki insanlar da aynı tepkiyi verdi.

Bu uzay araçlarına nükleer saldırıda bulunmak isteyenler bile oldu. Ancak karşılarında hiçbir düşman bulamadılar. Uzay araçları oradaydı ancak oraya bir saldırı düzenlendiğinde; görülmesine ya da duyulmasına rağmen, orada olmadıkları anlaşıyordu. Ağır silahların etki edemediği bu düşmana karşı nükleer silah kullanımının aptalca olacağı açıldı; hem ona zarar veremez hem de ortada kendileri için yaşanılacak bir alan bırakmazdı. "Savaşacak şey yoksa savaş da yoktur. İnsanların refahı için en iyi çözüm, taşınmaktır." duyurusu yapılabilecek bir haftayı geçmemişti ama sokaklar zaten bomboştu...

Uzay araçlarının gelmesinden iki yıl sonra, siren sesleri hâlâ çalmaya devam ederken, bu araçların kapıları açıldı. Araçtan inenler, etrafı kolaçan etti ve ne havada, ne karada ne de denizde kendilerine yakın hiçbir canlının bulunmadığından emin olunca ekipmanlarını araçtan çıkartmaya başladılar. Buzdolabı büyüklüğünde, ne olduğu tam belli olmayan, bu ekipmanları yan yana dizdiler. Bir masa kurdular ve masanın iki ucuna da birer kişi dikilip nöbet beklemeye başladı. Akşamüstüydü...

"Gökyüzü böylesine turuncuya boyandıktan sonra, kim umursar ki üç kuruluşluk derdimizi..." diye düşünüyordu Tuğçe, Çamlıca Tepesi'nde oturmuş

gün batımını izlerken. Omzunda bir el hissedince irkildi. Omzundan yukarı bakınca onu gördü. Dudağını okumaya çalıştı. Bilmediği bir dili konuşuyor olmalıydı ya da dudak okumayı iyice unutmuştu. Ayağa kalktı ve duymadığını işaret etti. Adam, Tuğçe'nin elinden tuttu ve az ileride bekleyen arabaya doğru ilerlediler.

“Şimdi beni duyabiliyor musunuz?” diye sordu adam. Tuğçe inanamıyordu. Duyuyordu. Bembeyaz bir odanın içerisinde, hiçbir ekipman kullanmadan duyma yetisini kazanmıştı. Hemen cevap veremedi. Gözleri doldu. Tebessümü o kadar samimiydi ki ne yanaklarının gerildiğini ne de kaşlarını olabildiğince kaldırdığını hissedebiliyordu. Kısık bir sesle “Evet.” diyebilirdi.

Adam, önündeki dosyaları inceledikten sonra, Tuğçe'ye yaklaştı ve “Siren seslerini duyuyor musunuz?” diye sordu. Tuğçe biraz bocaladı. Siren sesi duyulmuyordu, sadece adam konuşuyordu ve gayet net duyuluyordu. Tebessümü bir anda kayboldu ve “Hayır, efendim.” diyebilirdi. “Gayet güzel...” diye mırıldandı adam.

Gittikleri odanın duvarları ekranlarla kaplıydı. Dünyanın çeşitli bölgelerinden görüntüler veriyordu. Uzak araçlarının önünde bir masa, bazı ekipmanlar, her masada ikişer tane adam vardı. Kimse acele etmiyordu. Bir araba geliyor, bir kişiyi masaya yakın bir yerde indiriyorlar, araçtan indirilen kişiye kan testi uygulanıyor ve sonrasında ise test sonucuna göre test edilen kişi ya bir otobüse bindiriliyor ya da uzak aracına davet ediliyordu. Uzak aracına davet edilen kişiler bir süre sonra yakındaki bir eve yerleştiriliyor ve hayatına orada devam ediyordu. Otobüse bindirilenler ise siren seslerinin duyulmadığı bölgelere götürülüyordu.

Otobüsle götürülenler pek şanslı görünmüyordu. Yanardağlara yakın olanlar lavların içine atılıyordu. Göle yakın olanlardan otuz ya da kırk tanesi göle atılıyor ve sonrasında da suya elektrik veriliyordu. Geniş arazide olanlar otobüslerin arkasına bağlanıyor ve otobüsün manevralarıyla ya sürüklenerek ya da otobüs ezdiği için hayatlarını kaybediyordu. Ormanlık alandakilerin vücutlarında ağır yaralar oluşturulup (kemik kırılması, derin yarıklar vb.) kendi hâllerinde bırakılıyordu ki yırtıcı ve leşçi hayvanlar bu durumdan memnundu.

Tuğçe gözlerini ve kulaklarını kapatarak olduğu yere oturuverdi. “Neden bana bunları izletiyorsunuz?” derken ağlıyordu. Adam, Tuğçe'nin rahatsız olduğunu görünce ekranları kapattı ve “Bu sadece teminat, efendim. İsteğiniz doğrultusunda bu gezegeni sizler için hazırlıyoruz.” dedi. Tuğçe, hiçbir şey anlamadığını göstermek istercesine başını salladı ve adam da o esnada utandı, anlatmaya başladı;

“Efendim, çok özür dilerim. Biraz aceleci davrandık sanırım. Şu an hatırlamıyor olabilirsiniz ancak bu gezegene gelmek ve idareyi geri almak istemiştiniz. Şey... Bir test yapıyordunuz. Optimum koşulların oluşturulması ve gelişimin tetiklenmesi için iyi-kötü karakterlerin işlendiği insanlar hakkında.

“Haddimi aşıyorsam affedin lütfen. Ancak... Hatırladığım kadarıyla, tekrar özür dileyerek, bunu söylemek bana düşmez ama işlerin çığırından çıktığını ve düzensizliğin hızlı artışı engellememiz gerektiğine karar vermiştiniz. Kötü karakterli insanları yok ederek, sistemi tekrar düzene sokup kendiniz denetlemek istemiştiniz...”

Tuğçe, adamın anlattıklarını dinlerken bir şeyler anımsıyor gibi hissetti ancak hatıraları daha çok kendi hayatıyla ilgiliydi. Uzay araçları geldiğinde kendisini bir başına bırakıp giden insanları hatırladı. Kendisine her gün düzenli olarak yiyecek bırakıp giden o arabaları... Giden insanlar onun ailesi miydi? Neden uzay araçlarının iniş yaptığı dönemden öncesini hatırlamıyordu? Neden kendi hakkında net olarak hatırladığı tek şey, adının Tuğçe olduğuydu?

“Benim adım, Tuğçe.” diye mırıldandı bir anda. Adam kulaklarını tı kayıp “Ben duymadım! Ben bilmedim! Ben duymadım! Ben bilmedim!” diye tekrar tekrar bağırmaya başladı. Tuğçe için bulunduğu yer daha da garip bir hâl aldı. O esnada gözü dünya haritasına takıldı. “Ben... Ben buradaydım.” diyerek Antarktika Kıtası’nı gösterdi, “Neden burası buzlarla kaplı?”

Bir şeyler hatırlamaya başlıyordu. İçinde büyük bir öfke körüklenmeye başladı. Karşısındaki adamı bile paramparça edip her bir parçasını ayrı ayrı yakmak istedi. Etrafındaki her canlıya karşı karşı konulamaz bir şüphe büyüdü içinde. “Ekranları açsana!” diye haykırdı adama. Adam eli ayağı titreyerek açtı ekranları. Aynı görüntüler devam ediyordu. Tuğçe ellerini sıvazladı ve “Çok güzel, çocuk. Çok güzel... Kötülerin hepsini yavaşça öldürün. Hiç acelemiz yok. Bana bak! Ben konuşurken bana bakacaksın! Git ve bana mikrofonumu getir.”

Asırlar gibi geçen iki yılın ardından ilk kez siren sesleri kesildi. Seslerden uzakta yaşayanlar bu olayı fark edemedi bile ancak ses dalgalarını inceleyenler coşkuyla kutladı. Dinleme istasyonlarında bulunanların sevinçleri de fazla sürmedi zaten, siren sesleri kesildikten sonra parazitli/cızırtılı bir ses konuşmaya başladı;

“Halkım, söz verdiğimiz gibi döndük. Zorlu bir sınavdan geçtiniz ancak güzel günler yaşayacağız. Biz gelip sizi almadan, siz kan testimize katılın. Çok yakında, görüşeceğiz.”

Bu mesaj sonrasında siren sesleri tekrar duyulmaya başlandı. Farklı ülkelerdeki tercümanlar mesajı incelediler ve bu mesaj hızla yayıldı. İnsanlar, bu duruma bir anlam veremiyorlardı. Mesaj açık ve netti. Duyabiliyorlar ve hatta görebiliyorlardı fakat uzay araçlarının olduğu yerlerde hiçbir şey yoktu.

savaş

“Savaş bir macera değildir. Bir hastalıktır, tifodur.”

Antoine de Saint-Exupéry

Sebeup aramaktan yoruldum sanırım. Yanı başımda uzanan bedeni kıskanmam bundan. Evden ayrıldığında, henüz iki yaşında olan kızından bahsetmişti. Ona dair hatırladığı tek şey ön dişleri ve tatlı gülümsemesiydi. Bildiğim bir şey varsa o da artık onu göremeyecek olduğu. Üzülmem gerekiyor ama nedendir bilinmez, üzülmeye dair son hatırladığım şey kendi elle-rimle toprağa gömdüğüm annem ve babam...

Üzülmeyi çok uzun zaman önce bıraktım, anlayacağınız. Ya da o beni bıraktı, bu ilişkide terk eden tarafın kim olduğu tam olarak belli değil. Önem-li de değil aslında.

Hava, Can'ın ismine tezat bedenine uyumlu bir şekilde gittikçe soğu-maya başlarken sığınacak bir yer bulmalıyım ama artık yoruldum...

Ölüm, Dünya'nın oluşumundan bu yana belki de insanlar için hiç bu kadar sıradan olmamıştı. Yaşamı hep, geçmişte babaannemin odasında gözü gibi koruduğu küçük lacivert vazosuna benzetiyorum. Ne kadar koru-maya çalışsan da bir şekilde yere düşeceğini bildiğin kırılğan bir vazo gibi... Her sabah uyandığımda bedenimin bütünlüğünü panikle kontrol etmemin sebebi bu... “Bugün de uyanabildim,” diyebilmenin şans olduğu zamanlarda yaşıyoruz çünkü. Şans demişken, o kadar da şanslı bir insan olduğum söy-lenemez aslında. Bu boktan çukura düşmüş olmam bile en büyük ispatıdır, bunun...

Babaannemin vazosu, ilk bomba düştüğü gün sarsıntıdan dolayı kı-rılmıştı. Ondan sadece on saat sonra, ikinci saldırıda da kendisi gitti.

Babamın, annesini gömerken bizlerden kaçırdığı gözlerine hapset-tiği öfkeyi gördüğümde ne kadar da güvende hissetmiştim kendimi. “Şimdi babamı kızdırdınız işte,” demiştim çocukça bir güven ile. Sonuçta o adam benim babamdı ve babalar sizi her türlü kötülükten korurdu. Bu dediklerimi duymuş olmalılar ki bana babamın da kırılğan olabileceğini gösterdiler.

On yaşında bir çocuğun en büyük sığınağını başına yıktılar. O güne kadar en büyük kahramanı olan adamın dokuz yüz on üç saniye süren acı dolu çığlıkları ile baş başa bırakarak hem de.

Artık babamın salık verdiği gibi korktuğum zaman gözlerimi kapatıp saymıyorum. Geçmişte yaşayan insanlara, “En ölümcül salgın nedir?” diye sorma şansım olsaydı bana saf bir şekilde kara veba, HIV, İspanyol Gribi gibi birçok saçma sapan hastalığın ismini saymaya başlardı sanırım. En ölümcül ve büyük salgınlarının, “savaşmak” olduğunu görmezden gelerek... Evet... Şu an kesinlikle eminim ki bu insanlığın en büyük ve ölümcül hastalığı... İlk çağlardan günümüzün sözde modern çağına kadar insanlık durmadan birbirini öldürdü. Hastalıklar fazlasıyla masum kalıyor.

Babamın ölümünden yaklaşık beş yıl sonra da annemi kaybettim. O, ailemizin ölüm zincirini kırarak görece daha doğal bir şekilde hayata veda etti. Doktorların söylediği kadarıyla zatürre denen bir hastalıkmiş. Sığındığımız kampın koşulları babamın ölümünden sonra daha da zayıf düşen bedene son darbeyi vurmuş, anlayacağınız.

Kamp yönetimi bu kadar ölüm gören bir çocuğun siperlerde daha başarılı olacağını düşünmüş olacak ki annemi gömdüğümün ertesi günü beni orduya kayıt ettirdiler. Beni yetiştirecek olan kampa götürmek üzere gelen iki kişiden biriydi Can... O zamanlar daha gençti tabii ki.

“Sana kaybettiklerinin intikamını alma ve yeni doğanların senin gibi büyük acılar çekmesini engelleme şansı veriyoruz.” demişti. Dedim ya, o kadar da şanslı bir insan değilim. Bana sundukları şansı duyduktan sonra daha iyi anladığınıza eminim.

Can, yeni doğanların benim gibi acılar çekmesini önleme şansı verirken bir şeyi söylemeyi unutmuş olabilir. “Benim topraklarımda birinin acı çekmemesi için düşman topraklarında başka bir çocuğun dünyasını başına yıkmam gerektiği...”

Devletler, birinin dört duvarında kendisini güvenli hissetmesi için başka birinin dört duvarını yıkmaya programlanmış gibi sanki. Can'ın üç haftalık hızlandırılmış eğitimimiz sonrasında bizi durmaksızın taşıdığı cep-helerde artık o dört duvarın betondan değil yırtık pırtık bez parçalarından yapıldığını gördüm oysa... Kendinizi beton içerisinde bile güvende hissedemezken o bez parçaları içerisinde sadece çıplak hissediyorsunuz. Bunu kamptaki tecrübelerim doğruluyor. Kısacası artık güvenlik kelimesi, sivil halkın çadırlarında ve bizim ise siperlerde, bir sonraki güne bütün bir şekilde uyanma umudumuz anlamına geliyor. Can mı? Onun için, artık bir önemi var mı emin değilim ama... En azından küçük kızının, babasının yattığı yeri

bilmesini sağlamaktan başka bir şey gelmiyor nasırlı ve barut kokan ellerimden.

“Bir mezar taşı mı yapsaydım?” diye düşünüyorum alelacele göm-
düğüm yere bakarken... Üzerine ne yazacağım ki? “Bozguna uğratıldıktan
sonra kahramanca ordusundan geriye kalan et ve kan tabakasının oluşturdu-
ğu kaygan zemininden kaçmayı başarabilen iki kişiden şanslı olanı” mı? Hiç
sanmıyorum...

Güvenli sığınaklara saklanmış devlet erkânımızın bize durmadan öl-
memiz, öldürmemiz için emirleri gönderdikleri inlerinden çıkıp barış görüş-
melerine başladıklarının haberini iki gün önce, bozguna saatler kala almıştık
oysa... Düşmanlar da kutlamalarımızı duymuş olacak ki havai fişekleri ol-
madığı için napalmı ile katıldılar şenliğimize... Can'ın koluma sıkıca yapı-
şarak siperlerin ötesine savurup kendisini de aynı çukura atışını hatırlıyorum
bir tek... Sonrası karanın kırmızıya bulanmış hâli sadece. Elimizde sınırlı
sayıdaki mühimmatla kaçtığımız, çığlıktan çok kan ile dolu kampımız ve
sonrasında karaciğerini delip sırtında başparmağımdan biraz daha büyük bir
delik bırakan mermi yarasıyla Can... Eğitimcim, babamdan sonra hayatıma
giren güvenilmezliğini ölümünden birkaç saniye önce itiraf eden ikinci ba-
bam... Sahiden, insanlar neden ölümden önce daha dürüst oluyorlar acaba?
Sanırım kaybedecek bir şeyleri kalmadığı için...

— Bir saat sonra atacaklardı...

— Neyi?

— O boktan bombayı, bir saat sonra atmaları gerekiyordu.

— Nasıl yani?

— Düşman...

— Ne düşmanı, komutanım? Ruslar mı?

— Aptalsınız... Hepiniz...

— Anlamıyorum...

— Bu bir döngü, Deniz... Savaş olmazsa iktidar olamaz, tehdit ol-
mazsa yönetim işlemez... Ondandır her devletin kendi azınlığını yaratması.
Bir düşman gerekir, içeriden veya dışarıdan. İkisi de makbuldür. İkisi de ka-
bul edilebilir.

— Yani bu bir oyun mu?

— Bu bir gereklilik, salak herif... Bu bir düzen! Dış tehdit artık bitti,
şimdi içeriden bir tehdit başlayacak.

Soracak çok sorum vardı oysa. Ölmemesi için yalvarmamın sebebi de
buydu. Yalnız kalmaktan korkmam değil. Ben zaten yıllar önce yalnız bırakıl-
dım. Hem de üst düzey bir satranç tahtasında...

Şimdi daha iyi anlıyorum ki oyuna ufak bir ara verecekler. İnsanlara Maslow denen o çok bilmişin piramidinin alt katlarındaki temel ihtiyaçları verip birazcık güven tazeleyecekler. Güven bittiği zaman, tekrar savaşacaklar... Güven bittiği zaman, yeni bir düşman yaratacaklar... İşte tam da bu sebeple insanlığın en bulaşıcı hastalığı savaş...

Yapmam gereken tek şey buradan gitmek oysa... Ama nereye? Önce Can'ın kızına, babasının haberini vermeye, sonrasında da kaçabildiğim kadar uzağa. Bunu Can için yapmıyorum aslında... Artık onun hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Kızgınlık? Nefret? Sanırım ikisinden de oldukça fazla...

En yakın kampa iki gün uzaklıkta olmam işimi biraz zorlaştırsa da kilometrelerce öteden duyulan coşkulu kalabalığın kutlamaları son bir güç veriyor bacaklarıma. Karşımdaki yıkık dökük evin penceresindeki kırmızı vazo yaşamın bir müjdecisi gibi tüm savaşa, atılan bombalara inat sapasağlam duruyor. Tam elime aldığımda bir çift göz ile karşı karşıya geliyorum.

— Atış serbest!!!

— Durun-

— Öldü mü?

— Evet, komutanım. Üniformasından anlamıştım terörist olduğunu.

— Evet, bu da devletten gelen tanıma uyuyor. Barış kutlamalarını sabote edecekti büyük ihtimal. Aferin asker. Güzel iş çıkardın.

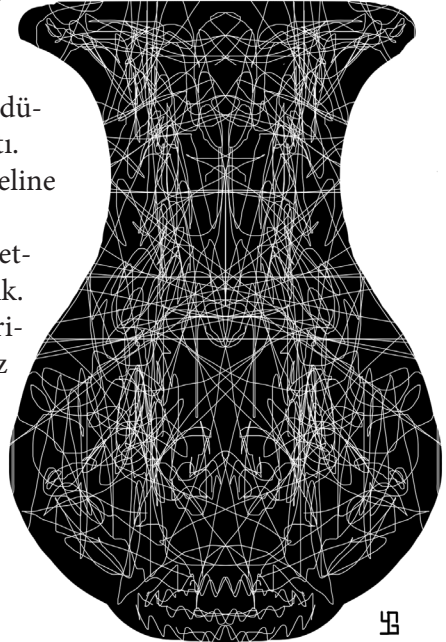
— Sağ olun, komutanım.

— Şu vazoya üzıldüm. Eve döndüğümde eşim için güzel bir hediye olacaktı.

— Özür dilerim, efendim. Onu eline almadan ateş etmeliydim.

— Boş ver... Emin olmadan ateş etseydik bir masumun da canını alabilirdik. Kampı buraya kuralım, şunu da diğerlerinin yanına at. Daha çok temizleyeceğiz bunlardan, eminim.

— Emredersiniz.

KELEBEK NEREDE

Fareler her yandaydı. Kemirgen dürtüler ile çevrelenmişti karanlık. Saatler bu dürtülerin nefesleri gibiydi. Her yanda çarklar, fareler ve çığlıklar... Camdan bir dünya, paramparça olmuş gibi... Şizofreni... Karanlıkta akan su sesi... Bir şehrin damla damla akışı... Renklerin uçucu bir maddeye, bir çeşit alkole dönüşmesi... Unutkanlık... Mutlak kader... İpi kaçmış bir hayatın, kendini yineleyen nihai etiketleri...

Kendini bu ızdıraba, müzikten kaçmak için mahkûm etmişti. O çılgınlığa kapılmamak için saklanıyordu. Şehir son durağı olmuştu, şimdi bunu da yitiriyordu.

Küresel ve evrensel kitlelerden uzakta, izole bir havzadaydı ama zamanı tükeniyordu. Gün ışığının bir azap gibi parladığı ekolojik yitim ovalarında zaman çok hızlı akar ve bir anlam yaratmadan tükenir. Zamanın huyu genelde hiçlikten akarken bir rüya yaratmaktır. Fakat bu yitik diyarlarda zaman, toksik rüzgârların ıslığı gibidir. Üzerinde yıllardır tek bir ot bile yetişmeyen dümdüz kıraç topraklar, bolca yağmur ve tenekelerden kurulmuş gibi görünen yitik şehirler... İsimleri bile yok. Bazılarının kıyısında deniz var. Bazılarında sadece çöplük... Terk edilmiş evler ve evsizler...

Müzikten kaçanlar, evrensel medeniyetten de kopuyor bu şekilde. Ekolojik yitim alanlarında ya da geç dönem başarısız kapitalizmin vitrinlerinde kayboluyor. Yer altı cemaatlere katılanlar da var hatta Kireç uydusuna gönüllü bir sürgüne gidenler de. O ise yapayalnızdı. Kaçanlardandı o da. Fakat kaçmışlardan da kaçtı. Yer altında bir yalnızlığa çekildi. Yukarıda bir şehir bıraktı. Carcer modasının istilasını altında. Kocaman paltolar, bacalardan püskürtülen kokain ve amnezya. Yıkıcı bir ideoloji, kabuklaşmış korkular. O ise bir ekranla baş başaydı.

Hapsoldüğü tünelde tek ışık kaynağı, o ekrandı. Ekrandan yayılan ışık hem yalnızlığın dehşetini hem de varlığın umursamaz ürpertilerini yeniden kurguluyordu. Sesler ve hareketler, eşyanın alelade durumundan uzaktaydı. Aylardır orada olduğu için ismini unutmuştu nihayet. Kendini hatırlamak için basit bir SİS kodu çözdü. Bir kelebeğin resmi ile karşılaştı. Aylardır uğraştığı bilmece artık önündeydi.

Bir karara vardı. Kelebeğin işaret ettiği yere gidecekti. Oraya gitmeli ve bir soru sormalıydı, yalnız o soruyu sormak için illaki o kapıdan geçmeliydi. Birçok sıfat ve birçok zamir... Kaybolmuş bir lisanın artıklarını çiğneyen insanlar... Şehri düşününce kalbine bir ağrı çöktü.

Yine de mazgaldan dışarı çıkacak cesareti bulabildi kendinde. Aylardan sonra soğuşun o kuru tilsimini, ciğerlerinde hissetti. Fakat bir şeyler daha vardı; izolasyoncuların yenilgisi, bu kayıtsız kovalamacanın bir şehirde daha sona ermesi ve her yönden kuşatılmış oldukları. Büyük bir hayal kırıklığı yaşadı.

Nitrogliserin yüklü bomboş semada ekoloji kırımından arta kalan çıplak bir mavilik vardı. Toprak, ağaçlar ve tüm suretler çıplaktı. Kuşlar bu lanetli diyarlardan uzaklaşmış. Fabrikalar, ökümenin tüm verimini sömürdükten sonra kaçmıştı buralardan. Kanserden arta kalan canlı bir kadavraya dönüşmüştü tüm diyar. Bazı insanlar çeliğin ve öfkenin süpürdüğü bu diyarda zavallı şehirlere tutunmuş, evrensel medeniyetten uzakta, izole kalmakta ısrarcıydı.

Fakat medeniyetin bu diyara yaklaşması çok sürmemişti. Fabrikaların öncülüğünü yaptığı, köprübaşlarını açtığı yerlerden müzik dolmaya başlıyordu sinsice.

Ufkun ötesinde bir yerlerde titreyen binaural ritimlerin, tanrısal suretlere dönüşüp kabardığını görüyor adam. Aklına aylardır çözemediği SİS kodunun kutsal sessizliği geliyor. Ekrana bakmaktan yorulan, adeta közleşen gözlerinin sızısını hatırlıyor. Gözlerini kapatınca kuduran o sızının, herhangi bir müzikten daha ilahi olduğunu düşünüp keyifleniyor. Müzik kendi vücudunda hapsolmuş bir hâlde. Bundan daha iyi ne olabilir? Tanrıdan bir parça hâlâ mevcut benliğinde. “Hiçlikte de bu şarkıyı söyleyeceğim.”

Ufuk çizgisinde aklıtan kırılıp terk edilen şehirlerin kıyamet sonrası manzaraları fosforlu bir hülya gibiydi. Oraya baktıkça hiçliği düşünmemek elde değil. Hiçliği tanımlamak için bile ondan bir kelime borç almak gerek. SİS kodlarını çözmek, yaşamakla eş değer.

Bu şehrin de o terk edilmişler listesine girmesi için ne kadar kaldı? Düşünmeden duramıyor bunu. Her yanda kodlar çözmek için tasarlanmış bilgisayarlar var. Bunlar kasaların içinde muhafaza ediliyor. Bazıları için özel kulübelere bile tasarlanmış. Gün ışığıyla enerji topluyorlar ve çözülen her kod ile şehrin ömrünü biraz daha uzatıyorlar. Bu görüntü, sokakların her köşesine konmuş bilgisayarlar, biraz da olsa rahatlatıyor onu.

Dev brutalist bir hastane binasının önünden geçti. Her şey o kadar boş, o kadar yalnız ve çirkindi ki çığlık atmak istiyordu. Koşarak bu şehirden kaçmak, izolasyoncu aktivistlerin aptal konvoylarından kurtulup evrensel ve küresel medeniyete karışmak istedi. Dünyayı ve uyduları kasıp kavuran müziği duymak istedi. Ufuktan bastırarak geliyordu. Adam hem korktu hem de sevindi. Binanın filtreli camlarında hayatın termodinamik yok oluşuna benzeyen parıltılar vardı. Mide bulantısı ile baktı onlara. Kendini gördü. Korkularını. “Onu bulmak zorundayım,” diye bağırdı. “Son bir soru sormak için. O sorunun kıymeti kilolarca elmastan daha pahalı!”

Bir zamanlar kalabalıklar ile dolup taşan caddelerde yürüdü. Sessizliğin şarkısı içinde gezegenlerin binaural ritimlerini duyar gibi oldu. Bir yıldızın intiharından arta kalan korkunç ufuneti hissetti. Tükenişin kıvılcımları, kelebekler gibi kanat çırpıyordu evrenin her yanında. Dünyanın o aciz sathına, ekoloji kırımının zincirler yaratıp kupkuru, dümdüz ve verimsiz çöller bıraktığı yalnızlığa bir kelebeğin konduğunu hissetti.

“Acele etmeliyim.” dedi kendine. İzolasyoncular her yanda kodlar çözmek ile meşgul fakat hiçbiri gerçekliğe ulaşamıyor. Zaman kendi kendini oyalıyor. Müzik herkesin yakasına yapışmış, bir kraliçe kelebek yeniden doğmaya ve doğurmaya hazır. “Kaçmak ve belki de sığınmak gerek ya da ölmek?” Korku içinde titriyordu artık. Onun yaşadığı apartmanı bulunca bir hedefe varmış olmanın verdiği o varoluşsal ızdırabın etkisiyle donup kaldı. Geri dönmek ve mahzeninde saklanmak istedi.

Fakat içinde beliren anlamsız bir dürtünün etkisiyle apartmana girdi. Duvarlar buz tutmuş, gölgeler kireçlenmişti. Kapılar açıktı. Bir akordeonun içinde gezinen hava gibi dolanıyordu rüzgâr, binanın içinde. Tüm kapıların ardında kalan gizlere baktı. En nihayetinde gördü onları; bir salonda üç ölü, kireçleşmiş mumyalar, açık kalan bir televizyon, kendi kendini çözen SİS kodları... “Neredesin?” diye seslendi. Evin tuvaletinden gelen boğuk bir inilti, anlamsız yanıtlar verdi.

Klozete oturmuş, dirseklerini bacaklarına yaslamış, elinde bir telefon, SİS kodu çözmekle meşguldü. Tamamen çıplaktı ve bacakları günler boyu klozette oturmaktan dolayı kangren olmuştu. Kendini sindirip klozete boşaltıyordu vücudu. Bu eşsiz hakikatin esiri olmuş zihni ise hayatın son anlarını o nihai kodu çözmek için harcıyordu. Büyük ihtimalle sahip olacağı son hatıra, birbirini ardına yanıp sönen kelebeklerden ibaret olacaktı. Kodu daha kimse çözememişti. O da çözemeyecekti.

“Nasıl bu hâle geldin?” diye sordu acı içinde. Kangren olmuş eleman, cevap bile vermedi. Yalnızca başını kırk derecelik bir açıyla kaldırdı, bir cansız manken kadar ifadesiz suratıyla dimdik baktı. Sonra dudakları kıpırdadı ve o meyus ağızdan binaural ritimler çıkmaya başladı.

Tüm şehrin ufku bir anda nükleer bomba patlamışçasına flulaşmaya ve şarkının o eşsiz varlığıyla dolmaya başladı. SİS kodu kayboldu. “Kelebeği bulamayacağız.” dedi kangren olmuş çocuk ve gözleri kapandı. Ağzından binaural ritimler çıkmaya devam etti. Salondaki üç ölü de aynı şekilde “şarkı” söylüyordu.

Belindeki sükûnet enstrümanını kontrol etti ve kireçleşmeye başlayan çöle doğru kaçmak için tekrardan mahzene döndü. Bir haritası ve bir de silahı vardı. Şarkının hâlâ daha ulaşmadığı onlarca şehirden biri onu bekliyordu ve SİS kodunu çözmek için ölümüne bir katatoni yaşamayı göze alan milyonlarca insan.

VAİZİN SORGUSU

-Vaiz Midhat Efendi! Bağnazlıkla suçlanıyorsunuz!

Midhat Efendi, yüzünü ekşitti ve karşısındaki Cyberpolis'e tiksine-
rek baktı. "Beni sen mi suçluyorsun? Soğuk metal ve yapay zekâ!" dedi.
"Cilt yapım, son supramoleküler seviyede olup metal değil, daha ziyade
dokusaldır, Midhat Efendi." diye cevap verdi Cyberpolis. Midhat Efen-
di'nin dudakları hırsla kıvrıldı ve küçümseyen bir edayla gülümsedi. "Mi-
dhat Efendi ironi yapıyor, Şemser." dedi hologram kapıdan birden içeri gi-
ren biri. Cyberpolis hemen ayağa kalktı ve selam durdu. "Komiser Gökay,
efendim!"

"Rahat." dedi Komiser Gökay ve Cyberpolis'in kalktığı sandalye-
ye oturdu. Cyberpolis Şemser, rahat pozisyonuna geçtikten sonra amiri-
ne zanlı hakkında bilgilerin yer aldığı tableti uzattı. "İhbarlara göre cuma
namazı çıkışı cemaate vaaz vermiş. Açık şekilde teknoloji düşmanlığı ve
bağnazlık yapmış. Yapay zekâ kullanımının insanlığa karşı işlenmiş bir suç
olduğunu söylemiş." diye rapor verdi Cyberpolis Şemser. "Drone kaydı var
mı?" diye sordu Komiser Gökay.

-Kayda gerek yok, Komiser! Virion doğru söylüyor. Hatta saydıkların-
dandan daha fazlasını söyledim.

Komiser Gökay, vaizin yüzüne öfkeyle baktı. Vaiz, Cyberpolis için
virion ifadesini kullanmıştı. Bağnazlar arasında yapay zekâları küçümse-
mek için kullanılan bir ifadeydi bu. Fakat komiserin öfkesi, Midhat Efen-
di'nin daha da hoşuna gitmişti. "En azından insan doğan biri tarafından
sorgulanayım. Duyduğuma göre emniyet teşkilatında temiz memur kal-
mamış." Bir aşağılayıcı ifade daha! Fakat Komiser Gökay görmüş geçirmiş
bir adamdı. Derin bir nefes aldı ve öfkesini kontrol etti. Biraz abartılı şe-
kilde gülümsedi. "Sizlerin güvenliğini sağlamak için gazi olan arkadaşların
Cyber parçalar kullanarak hayatlarına ve görevlerine devam etmesinden
mi rahatsız oluyorsunuz?" diye sordu komiser. "Siz nerede gazi oldunuz,
Komiser?"

Komiser Gökay, tableti tutmakta olan eline baktı. Sağ eli Cyber
parçaydı, sol gözü de öyleydi ve tüm omurga yapısı. Üç yıl önce bir yangın-
dan bir çocuğu kurtarıırken üstüne bir kolon düşmüştü. Cyber Teknolojisi

olmasa Őu anda felçli bir yatalaktı. Onun için ölümden bile kötü olan bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. “Teknoloji ile ne alıp veremediğiniz var? Ne zararını gördünüz, Midhat Efendi?” diye sordu sakın bir ses tonuyla.

“Bizi insan olmaktan uzaklaştırmamasından, kâinatın düzenini bozmasından başka bir alıp veremediğim yok açıkçası.” dedi vaiz. “Ve bizim yaptıklarımızın, bizimle denk olmasından da. Söylesenize, Komiser Gökay! Bu robot çok çalışırsa sizin amiriniz olabilir mi?” diye sordu vaiz, adeta tıslayarak. Komiserin üstüne gitmeye çalışıyordu. “Tabii ki olabilir. Sırtınızı kollayan silah arkadaşınızın sizinle eşit haklara sahip olması gayet normaldir.” diye cevap verdi Komiser Gökay. Vaiz beklediği cevabı almıştı. Kendi cevabını da hemen verdi. “Ah askerler! Çok romantiksiniz! Bakalım sizin yanınızda savaşılan silah arkadaşlarınız daha ne kadar sırtınızı kollamaya devam edecek!”

“Teknolojinin, kaderin kusursuz planlarına müdahale edip insan doğasını bozduğunu söylemişsiniz. Ne demek istediniz?” diye sordu Komiser Gökay, elindeki tablete bakıyordu. Midhat Efendi’nin yürekten söylevini es geçmişti. Vaiz, komiserin sorusuna ilk olarak gövdesini dikleştirerek cevap verdi. Büyük bir kalabalığın önünde konuşmaya hazırlanmış gibi gözükiyordu. Ne olursa olsun, adamın işini ciddiye aldığı ve severek yaptığı her hâinden belli oluyordu. Hırıltılı bir öksürük ile gırtlakğını temizledi ve konuşmaya başladı. Sesi daha bir toklaşmış, daha davudi bir havaya bürünmüştü;

“Yaratıcının biz kullar için belirlediği kader, bir örümceğin ağından daha sık ve ayrıntılı dokunmuştur. Fakat en az onun kadar hassas hatta bir örümcek ağından daha kırılğandır. Kaderimizde alacağımız nefes sayılı, ölüm vaktimiz bellidir. Ecel geldiğinde herhangi bir olay, ölümün gerçekleşmesine vesile olur. Ama sizin teknoloji dediğiniz bu şeytan icatları, ölümün gerçekleşmesine engel oluyor. Kaderin hassas dengeleriyle oynuyor. Bu yapay zekâ denen melunlar her saniye bizi kıyamete yaklaştıyor!”

“Aıkçası etkileyici bir performansınız var, Midhat Efendi.” dedi Komiser Gökay. Ama yüzünde etkilendiğine dair bir emare yoktu. Bu, vaizi oldukça kızdırdı. Bu aşağılık melezin küçümseyici bakışları, kanına dokunuyordu. Onun gördüğü bu açık seçik alametleri, diğerlerinin görmemesini anlıyordu ama anlatılmasına rağmen aynı bakışlarla onu izlemelerine katlanamıyordu. Önündeki masaya hışımla yaslandı. Gözlerini iyice açmıştı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Tanrınızı sattınız, değil mi?” diye bağırdı.

Ağzından fırlayan tükürükler etrafına saçılıyordu. “Artık bu yürüyen, sizinle konuşan putlarınıza tapıyorsunuz!” diyerek Cyberpolis Şemseri gösteriyordu. “Sen bir pisliksin. Şeytanın vücut bulmuş hâlisin!” diyerek ayağa fırladı.

“Kalp ritmi bozuluyor. Farkında değil. İlk kez başına geliyor. Şimdi kriz geçirecek.” dedi Cyberpolis Şemser, amirine dönerek. Midhat Efendi’nin bağrıışmalarından etkilenmiş benzemiyordu. Cyberpolis’in söylediklerini duyan vaizin eli kalbine gitti ve ayağa kalkmasıyla sandalyeye yığılması bir oldu. Cyberpolis bir adımda yanına vardı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Midhat Efendi kalp krizi geçiriyordu. “Sağlık birimiyle iletişime geçtim, efendim. Onlar gelene dayanır. Kalbini çok hırpalamış.” diye rapor verdi Cyberpolis.

Komiser Gökay yorulmuş gözlerle vaizi ve Cyberpolis’i izlemeye başladı. O yangından önce, o da bu vaizden farklı düşünmüyordu. Yapay zekâlara karşı ön yargılıydı ve onların varlığından rahatsız oluyordu. İnsanların yaptığı kutsal vazifeleri, onların yapmasını doğru bulmuyordu. İnsanı insan yapan değerler, onlar ile paylaşılmazdı. Yangının çıktığı binaya Cyberitfaye erleri gelmeden önce girmeyi bu yüzden istemişti. Şoförlüğünü yapan Cyberpolis’in “Ben gireyim, efendim.” teklifini, sırf gururuna yedi-remediğinden reddetmişti. Sonucunda ne olmuştu? O küçümsediği teknoloji olmasa kutsallaştırdığı insan bedeni toprak altında çürümeye terk edilecekti. Zavallı vaiz de şimdi onunla aynı kaderi paylaşıyordu. “Umarım at gözlüklerinden kurtulur.” diye düşündü Komiser Gökay.

Fakat yine de kalbinin derinliklerinde vaizin dillendirdiği o düşünce; isli, küçük, pis bir ateş gibi yanıp duruyordu. Gerçekten bir gün hayatlarını birleştirdikleri dostları, karşılarında dururlarsa? O zaman ne yapacaklardı? İnsanlık tarihinin bütün yollarına döşenmiş savaş, bu sefer mutlak yok oluşun aracı mı olacaktı? Çünkü yapay zekâlara karşı açılacak bir savaşın kazanılabileceğini düşünmüyordu. Bu düşüncelerden ürperdi. Sağlık birimi içeri girince ayağa kalktı. “Ben odamdayım, Şemser.” dedi ve içeri girdiği hologram kapıdan çıktı.

yumurta/gelecek/saklı/şans/tohum

Cemal, maskesinin filtrelerini kontrol etti.

"Maske kontrolü tamam... Senin o tarafta durum nasıl, sesim geliyor mu?"

Kulaklıktan Duru'nun sesi duyuldu.

"Evet, sesini alıyorum, tatlım."

Duru ile neredeyse elli yıl önce Mars'ta bir haber sırasında tanışmıştı. Trabzon'da bir klinikte ilk abıhayat iğnesini olmuş, ilk kez ömrü uzayan ve tekrar gençleşen herkes gibi bir çılgınlık yapmak istemişti. Mars'ın ünlü kumarhanelerinde yaşananları anlatan belgesel fikrini gerçekleştirmek için Mars'a uçmuştu.

Duru'yu, kumarhanenin nazik ama sert patronu Rishit'in yanına çıkartıldığında tanımıştı. Duru, kendisinden daha basit bir suç için, kumarhane müşterilerinin bilgilerini çalmaktan dolayı, patronun yanındaydı. Rishit onları fırçalayıp, başlarına gelebileceklerle tehdit ettikten sonra ikisini de kovmuştu. Duru, yirmilerinde gözüküyordu. Abıhayat içmişlerin gözlerinde biriken sertlikten onda eser yoktu. Şans eseri aynı otelde kaldıklarını öğrenince beraber yürümüşlerdi. Cemal, Duru'yla konuşurken onun, kubbenin altındaki karmaşaya rağmen, sakın durabilmesine hayran kalmıştı. Otele vardıktan sonra bir daha ayrılmamışlar, iki sene sonra da evlenmişlerdi.

35

"Şimdi de kameraları deniyorum." Havada uçuşan üç kamerası vardı. Üçü de Venüs koşulları için güçlendirilmişti.

"Kamera bir ve kamera üç, güzel görüntü gönderiyor. İkincinin infrared sensöründe sıkıntı var. Döndüğünde onu düzeltelim."

"Tamamdır. Çıkıyorum."

Cemal azot dolu balonundan dışarı çıktı. Teknesi, Venüs'ün karbondioksit atmosferinde sülfürik asit bulutları üzerinde sessizce salınıyordu. Kameralar birer arı gibi peşine takıldılar. Yüzünü batıdan doğan güneşe çevirdi. Tabletinden kameraların açılarını kontrol edip ışığın köşeli suratını en iyi gösterdiği duruşu buldu. Yüzüne haberci ifadesini yerleştirip ilk kameraya konuştu.

"Evet, güneş sistemi sakinleri... Bir gizemi çözmek için Venüs'teyiz. Abıhayat'ı üreten VRC, yıllardır ilacın içinde ne olduğunu saklamayı başardı. VRC, Venüs'te ne buldu? Abıhayat'ı üretmek için kimsenin ulaşamayacağı bir yer aradığı için mi yüzeyinde karbon dioksit nehirleri olan bu gezegene geldi yoksa buradan bilmediğimiz bir hammadde mi buldu?"

İşte bugün VRC'nin araştırma merkezine gidip bu soruları soracağız." Derin bir nefes alıp kameraların, Venüs'ün çalkantılı bulutlarını çekmesini bekledi.

"Buraya gelirken bizi durdurmaya çalışanlar oldu. O yüzden yayını-
mız canlı olacak. Beni dünyadan altı dakika, Mars'ta ise sekiz dakika gecik-
meyle takip edebilirsiniz."

Yüzünde sıkıcı şeyleri anlatırken kullandığı gülümsemeyle Cemal, VRC ve Venüs hakkında bilgi vermeye başladı. Bulut teknesi önceden programlandığı gibi hedefine süzülüyordu. Daha bir kaç dakika geçmişti ki acil durum hattından Duru yayına girdi.

"Cemal, bir sorun var."

"Sayın seyirciler, bir sorun var gibi... Dinliyorum, Duru. Neler oluyor?" Çekim yapan kameralara gülümsemeye devam ediyordu.

"Bir cisim hızla Venüs'e geliyor. Kuiper kuşağı, erken uyarı uyduları tespit etmemiş. Europa ise yeni fark etmiş." Duru bir an duraksadı. "Cemal, gelen cismin yapay olduğunu düşünüyorlar. Sanırım biri Venüs'e saldırıyor."

"Son dakika aldığımız bir habere göre kimliği tespit edilemeyen bir cisim Venüs'e doğru geliyormuş." Cemal endişeyle gökyüzüne baktı.

"Geliyor işte, Cemal. Senin yakınlarına düşecek. Geliyor."

"Cismin atmosfere girişini görüyorum. Evet, sayın seyirciler, parıldayarak düşüyor."

#

Gökyüzünü yararak gelen alev topu, Venüs'ün sakin bulutlarının arasından hızla geçti. Çılgınlık atıyordu. Alevleri sülfürik asit bulutlarının arasında kayboldu. Cemal bir kaç saniye sonra patlamayı duydu. Bulut denizi çalkalanmaya başladı. Cemal sarsılan teknede yerinde durmaya çalışıyor, bir yandan da kayda devam ediyordu. Bulutlar durulup teknenin sarsıntısı dengelendiğinde ayağa kalktı.

"Sayın seyirciler, size canlı yayında Venüs'ten bildirmeye devam ediyorum. Venüs'e bir şey düştü. Onun ne olduğunu bilmiyoruz. Gemideki sensörler daha iyi bir görüntü alabildiyse size onları da göndereceğiz." Cemal en havalı kâşif pozunu takınıp tekneden bulutları izledi. Artık yayını kapatamazdı ama Duru ile haberleşmesini yayınlamak zorunda da değildi.

"Evet, Duru. Nedir bu?"

"Metalik bir cisim. Kesinlikle yönlendirilmiş ama girişi kontrolsüzdü."

"Peki, nereye düştü?"

"İştar Terra platosunda, Maxwell sıradağlarına düştü. Skadi tepesi-
nin yakınlarında, yüzeyden yaklaşık dokuz bin metre yukarıda."

"Patlama ya da herhangi başka bir olay var mı?"

"Düştüğünde karbondioksit buzullarını eritti. Onların bir etkisi
var." Duru duraksadı. "Aklından geçeni biliyorum. Dalıcının çözemeyeceğı
bir hava koşulu yok. Oraya inmek istersen, yapabilirsin."

"Duru, bi'tanem. Düřünsene; bu haber Abıhayat'tan da büyük ola-
cak."

"Haklısın ama bu ondan daha tehlikeli."

"Merak etme. Yapabilirim."

Duru iç çekti.

"Sabırsızlandığını biliyorum. Hadi git."

Cemal iki numaralı kameraya döndü.

"Görünen o ki sayın seyirciler, düşen cisme ulaşmamız mümkün.
Bizimle sülfürik asit bulutlarında bir dalışa var mısınız?"

#

Dalıcının içinde ve dışında kameralar vardı. Dış kameralar yol bul-
mak için işe yaramasa da Cemal etrafını görebildiğı için memnundu. Da-
lıcı, güçlü radarı ile yolunu çiziyordu. Bu yükseklikte çarpabilecekleri bir
cisim olmamasına rağmen ekranları kontrol etmeden duramıyordu. Zaten
iç kameralardan onu izleyenler de bir şeyler yaptığını görmek isterdi. Yoksa
otomatik çalışan dalıcının o ne yaparsa yapsın hedefine gideceğinin farkına
varsalar işin heyecanı kalmazdı. Başına bir şey gelirse acil durum balonları-
nı bile sistem otomatik çalıştırıyordu.

Derinlere indikçe sıcaklık ve basınç artmaya başladı. Radar ekra-
nında neredeyse Avustralya kadar olan İştar Terra Platosu tüm haşmetiyle
ortaya çıkmıştı. Dalıcı, türbülansı dengeleyip sakince Skadi Tepesi'ne doğru
ilerledi. Uzaklarda Fortuna Tessera'da VRC'nin araştırma merkezi radarda
gözüküyordu.

"Şu anda dışarıda sıcaklık yaklaşık 200°C ve basınç da 30 barın bi-
raz üstünde. Dalıcının seramik zırhı dışarıdaki yakıcı atmosfere iki saat ci-
varında dayanabilir. Skadi Vadisi'ne vardığımızda sıcaklık 380°C'yi bulacak
ve basınç da 45 bara ulaşacak. Basınç değerleri, Dünya'da denizin 440 m
derinliğindeki basınca eşittir."

Cemal, dış kameralardan gelen görüntüleri yayına gönderdi. Sarı-
nın ve kahverenginin farklı tonlarında bulutlar, dalıcının etrafında oynası-
yor ve muhteşem görüntüler üretiyorlardı. Arada bir, Venüs ve gördükleri

hakkında yorumlar yapıp yarım saatten kısa süren inişin sıkıcılığını gidermeye çalıştı. Skadi Tepesi ekranlarda gözüktüğünde her şey değişti.

Uzaydan düşen cisim, kırmızı topraklı tepede bir yara gibi duruyordu. Koca bir koza gibiydi. Önü parçalanmış, dağın üstünde kalan bölümü ise iki parçaydı. Dalıcıyı dikkatlice en uzak parçanın yanına getirip daha yakından baktı. Arkasında bir tür roket vardı. Teknik bilgisi pek yoktu ama roketlerinki gibi olan konileri tanıdı. Dalıcının kollarını kullanarak arka parçayı oynattı. İçinde kablolar ve borular vardı. Orta parçaya doğru ilerledi. Yüzeyinde yanık izleri ve delikler vardı. Dalıcının kameraları ile daha yakından baktığında deliklerin dış zırhı geçtiğini gördü. Dalıcının fenerlerini yakıp orta parçaya daha da yakınlaştı. Venüs'ün kirli beyaz ışığının yanında fenerin parlak beyaz ışığı etrafı aydınlatmıştı.

Parçanın içi boştu. Kopuk kablolar ve parçalanmış hortumlar burada da vardı. Ancak bir şey, Cemal'in nefesinin kesilmesine sebep oldu.

Yerde insana benzeyen bir yaratık yatıyordu. Buz beyazı teni; sülfürik asitten, basınçtan ve Venüs'ün atmosferinin yakıcılığından etkilenmemişti. Üstünde ne olduğunu anlamadığı türde kumaştan bir kıyafet vardı. Yaralarından akan mavi kan, kıyafeti lekelemişti.

38

"Sayın seyirciler, güneş sisteminde ilk dünya dışı canlı ile karşılaşıyoruz."

Yaratığın üstüne bir metal blok düşmüştü. Dalıcının kolu ile bloğu kaldırdı.

Yaratık başını kaldırıp sinek gözü gibi gözlerini ona dikti.

#

"Yaşıyor, sayın seyirciler. Yaşıyor!"

Cemal, hayranlıkla yaratığa bakıyordu. Yaratığın gözlerinde Venüs'ün parıltıları vardı. Aniden başında bir ağrı hissetti. Sanki beyni uyuşmuş ve karıncalanmıştı.

Zihninde bir ses yankılandı.

"Sen, bizdensin."

Cevap veremiyordu. Donup kalmıştı.

"Sen, bizdensin."

Baskı artıyordu. Duru, telsizden ona seslendi ama cevap veremedi. Bir şey zihninin kıvrımlarında sürünüyor, onu ele geçiriyordu.

"Sen, bizdensin. Bizim yumurta/gelecek/saklı/şans/tohum'larımız, senin içinde."

Cemal, zorlukla ağzını açıp cevap verdi.

"Anlamıyorum."

Baskı bir an azaldı.

"Duru, bu şey zihnimde... Aklımın içinde konuşuyor."

Dalıcının kolunu orta parçanın içinden çıkartmaya çalıştı. Elleri bir anda dondu.

"Sen, bizdensin. Damarlarında dolaşan, sana gençliğini veren, bizim yumurta/gelecek/saklı/şans/tohum'larımız. Sen, bizdensin."

Cemal, VRC'nin Venüs'te ne bulduğunu anlamıştı.

"Neden buradasın? Bizi cezalandırmaya mı geldin?"

Zihninde derin bir hüznün yankılandı. Yağmurlu bir günde sessizce tek başına sokakta dolaşır gibiydi. Gözyaşlarının karanlıkta aktığı, kimse-nin onun hıçkırıklarını duymadığı bir günde gibiydi.

"Ben, yumurta/gelecek/saklı/şans/tohum için kaçtım. Kötü/yok edici/parlak/yutan/düşman geliyordu. Tekrar başlamak için buraya geldim."

Cemal'in zihnindeki hüznün ağırlaştı ve bir anda kayboldu. Yerinde sakın bir kabulleniş vardı.

"Beni durdurmak istedi. Savaştım. Fakat sizleri tahmin edememiş- 39
tik."

Cemal, sessizce cevap verdi.

"Bilmiyorduk."

Yaratıktan hüznünlü bir ses zihninde yankılandı.

"Benim zamanım doldu. Kötü/yok edici/parlak/yutan/düşman bu-
raya gelecek. Sizin ben/biz/aile olduğunuzu düşünecek. Üzgünüm."

Yaratığın başı yere düştü.

Cemal'i donduran ağırlık kaybolmuştu. Hızla dalıcının kollarını orta parçadan çekip acil durum balonlarını ateşledi. Dalıcı dizginlerinden boşanmış gibi yüzeye fırladı.

Kameralar hâlâ kayıttaydı. Canlı yayın devam ediyordu. Bir numara-
ralı kameraya döndü.

"Sayın seyirciler, başımız belada."

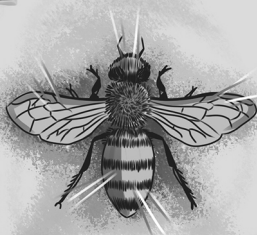
DSG - 10 - 22222422

DSG - 01 - 26112381

DSG - 11 - 21122312

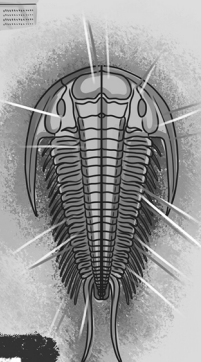
DSG - 20 - 16072439

DSG - 01 - 10082500

DSG - 04 - 21062337

01 - PERMIYEN 260M

DSG - 01 - KRETASE 65M

DSG - 01 - 22052223